

Opmærksomhed den Gang blandt ældre Distriktslæger, og mange var meget vrede og fortørnede over at skulle tage hjemmefra og bo i København; det kostede jo Penge. Nu i 1925 ser de, at de kunde have sparet det hele, for naar man fra Ministeriets Side i 1925 siger, at der ikke er Grund til at afskedige de fire Læger, vilde der formentlig heller ingen Grund have været til at afskedige de 20, 25 eller 30, eller hvor mange det drejer sig om, som ikke ved Lovens Ikrafttræden havde underkastet sig Prøven for Embedslæger, og som ogsaa kunde have virket i det siden Lovens Ikrafttræden forløbne Tidsrum. Der staar ikke en Gang, at de fire har virket tilfredsstillende, men blot, at de har virket siden den Gang. Jeg tænker mig, at mange Embedslæger rundt omkring i Landet vil sige til sig selv: Vi skulde bare have vidst, at vi kunde have sparet det hele, saa vilde vi selvfølgelig ikke have underkastet os denne Prøve, vi vilde ikke have taget Manuduktion og ladet os eksaminere af Professorer, der var langt yngre og havde langt mindre Erfaring end vi, det var en meget ubehagelig Historie. Derfor vilde jeg egentlig være stemt for, at man fra Rigsdagens Side sagde: Vi maa i 1925 holde fast paa, hvad vi sagde i 1914, de fire Læger skal nu have deres Afsked, og andre fire sættes i Stedet. Men man skal ikke altid være saa streng, og hvis jeg ikke faar Tilslutning dertil og Lovforslaget ikke skal sendes i Udvalg, skal jeg ikke insistere saa stærkt paa det — vi kan i hvert Fald se paa det, hvis Lovforslaget kommer i Udvalg.

Den næste Bestemmelse i Lovforslaget, § 2, gaar ud paa at udskyde Revisionen fra 1925 til 1930. Det glæder mig overordentligt, at baade det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) og det ærede 10de tingvalgte Medlem (Lewinsky), Ordførerne for det konservative Folkeparti og Socialdemokratiet, har taget Ordet for helt at stryge denne Revisionsbestemmelse. Jeg har mange Gange, maaske en halv Snes Gange, i de Aar, jeg har haft den Ære at sidde i Rigsdagen, taget Ordet for at slette Revisionsbestemmelser; nu og da har jeg faaet nogen Tilslutning dertil, aldrig har jeg hørt et eneste Argument derimod, heller ikke fra Ministerbænkene. Alligevel bliver disse mærkelige Bestemmelser ved at staa i Lovene. Hvis det ikke havde været saaledes, at man vilde redde de 4 Embedslæger, som man nu gør det, havde der jo ikke efter Ministeriets Mening været den allerfjerneste Grund til at forelægge Loven for Rigsdagen nu, idet det siges, at den har virket tilfredsstillende, og det er ikke mig bekendt, at der fra nogen

Side i Befolkningen er Misfornøjelse med den, og at man ønsker en Revision. Heller ikke nogen af de tre ærede Medlemmer, der havde Ordet før mig, har gjort sig til Talsmand for saadan Misfornøjelse i Befolkningen eller for Ønsker om Ændringer. Den ærede Ordfører for Venstre (Birch) formodede, at der maaske kunde være nogen Misfornøjelse, men han kendte den ikke, kunde ikke gøre sig til Talsmand for den. Han ønskede et Udvalg i 14 Dage, for at man kunde afvente, om der skulde komme Indvendinger og Klager. Saa omhyggelige tror jeg nu heller ikke, vi bør være fra Rigsdagens Side for eventuelt at kunne komme til at ændre, hvad vi selv har vedtaget. Naar Rigsdagsmændene, Folkets Repræsentanter, og Regeringen, Administrationen, ikke har noget at indvende mod en Lov, lader man den løbe videre, som Rigsdagen har vedtaget den. Derfor er jeg stemt for at slette Bestemmelsen om 1930. Hvis vi vil lade Naade gaa for Ret overfor de 4 Embedslæger, lader vi i øvrigt Loven gælde, som den har været gældende hidtil, *indtil videre*, indtil der bliver Aarsag til at ændre den. Om det bliver i 1930 eller i 1927 eller i 1935, tør jeg ikke have nogen Mening om. Men da der nu allerede er udtalt Tilslutning baade fra Socialdemokratiets og fra det konservative Folkepartis Side, vil der altsaa kunne blive Flertal her i Tinget for en Ændring, der stryger denne Bestemmelse, og jeg skal tillade mig til anden Behandling at stille et saadant Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg takker Ordførerne for deres velvillige Udtalelser om det foreliggende lille Lovforslag. Af disse Udtalelser kan jeg skønne, at det ikke vil volde nogen stor Vanskelighed at faa Lovforslaget vedtaget.

Det ærede 6te tingvalgte Medlem (Birch) udtalte, at det var en stor Tilfredsstillelse at kunne fastslaa, at det gamle Stridsspørgmaal om Lægevæsenet havde fundet en saadan Afslutning, at man nu, efter at Loven, der blev givet i 1914, havde virket i 10 Aar, kunde være enig om, at den skulde gælde fremdeles, idet den havde vist sig at indeholde saadanne Bestemmelser, at den havde virket paa tilfredsstillende Maade. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at Ordet „tilfredsstillende“ skal forstaas saaledes, at Tilfredsstillelsen sættes i Forhold til det Princip, der blev det endeligt raadende i Loven. Jeg har ikke villet rejse de gamle Spørgsmaal paa ny, jeg har ment det rigtigt at faa Loven forlænget saaledes, at der i de